

Časopis krajské rodiny v New Yorku

zvon

květen 5/2007

WASHINGTON, D.C., APRIL 18, 2007 (Zenit.org)- The chairman of the U.S. bishops' Committee for Pro-Life Activities has welcomed the Supreme Court decision upholding a ban on partial birth abortion. The U.S. bishops' conference released a statement today from Cardinal Justin Rigali in which he hails the 5-4 decision. "Today, after a decade of struggle in legislatures and courts, the U.S. Supreme Court finally upheld a federal law prohibiting the brutal and inhumane partial birth abortion procedure. This is the first time in 34 years that the court has upheld a ban of any type of abortion," the cardinal said. The Partial Birth Abortion Ban Act was passed by Congress and signed into law by President George Bush in 2003. It aimed to prohibit the particular abortion procedure which involves partially removing the fetus from the womb and then puncturing the skull and extracting the brain, then delivering the rest of the dead body. Because of court challenges, the ban never went into effect. Renewed hope Cardinal Rigali said that today's decision is a reason for hope for pro-life Americans. "The court's decision does not affect the legal status of the great majority of abortions, and does not reverse past decisions claiming to find a right to abortion in the Constitution," Cardinal Rigali wrote. "However, it provides reasons for renewed hope and renewed effort on the part of pro-life Americans. "The court is taking a clearer and more unobstructed look at the tragic reality of abortion, and speaking about that reality more candidly than it has in many years."

The cardinal, who is archbishop of Philadelphia, added: "Especially welcome is the court's explicit recognition of certain key facts: that abortion is the taking of a human life, and that government has a legitimate interest in protecting and preserving this life at every stage." He further praised the court's recognition "that 'respect for human life finds an ultimate expression in the bond of love the mother has for her child'; that abortion may also cause grief and sorrow for women, which is only made worse when the reality of the procedure has been withheld from them until it is too late; and that the ethical integrity of the medical profession, as well as the fabric of our society, is threatened by the acceptance of practices that are difficult to distinguish from infanticide." "The court also acknowledges that in some past decisions, the usual rules for constitutional review were distorted by an unwarranted hostility to legislative efforts to respect unborn human life," the 71-year-old cardinal added. Justice Anthony Kennedy wrote in the majority opinion that the opponents of the act "have not demonstrated that the act would be unconstitutional in a large fraction of relevant cases." Bush's two appointees to the Supreme Court, Chief Justice John Roberts and Justice Samuel Alito, sided with the majority. Also in the majority were Justices Clarence Thomas and Antonin Scalia. Cardinal Rigali's statement concluded: "We hope today's decision marks the beginning of a new dialogue on abortion, in which fair-minded consideration will be given to the genuine interests of unborn children and their mothers, to the need for an ethically sound medical profession, and to society's desperate need for a foundation of respect for all human life."

Milí přátelé,

Toto májové číslo je věnováno úctě k lidskému životu. Panna Maria, Královna máje, matka Ježíšova, je v katolické církvi vnímána jako vzorná a chápající matka; ta, která pomáhá maminkám v nesnázích a bolestech. Panna Maria je zároveň patronkou USA. Národní svatyně ve Washingtonu, D.C. je zasvěcena Neposkvrněnému početí Panny Marie. Chtěl bych vás touto cestou poprosit o modlitbu za větší úctu k životu. Můžeme se modlit růženec, litanie k Panně Marii anebo jenom krátce několik Zdrávasů. Možná by nebylo špatné, kdybyste si našli na mapě nějaké mariánské poutní místo blízko vás a udělali si tam v měsíci květnu výlet. Děkuji vám předem za společné modlitby.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

O Růženci Romano Guardini

Růženec má povahu prodlévání. Je v něm skrytost tichého, svatého světa, který obklopuje toho, kdo se modlí. To je obzvláště zřejmé, srovnáme-li jej třeba s křížovou cestou. Ta má podobu cesty. Kdo se modlí, jde za Pánem od jednoho „zastavení“ k druhému a na konci má pocit, že je u cíle. Růženec není cesta, nýbrž prostor a nemá cíl, nýbrž hloubku. Setrvat v něm činí dobře.

Do tohoto prostoru může ten, kdo se modlí, také vnést svoje potřeby. Vždyť druhý díl Zdrávasu je prosba; jej naplnit vším, co má na srdci. Matka Páně není bohyně, jež by žila ve své slávě nad lidmi a nestarala se o ně. Co ona prožila, to bylo kvůli lidem. Kdo se stal jejím synem, je náš Vykupitel. Ona je jednou z nás, i když zakusila osud nás všech způsobem jen sobě vlastním. Křesťanské rdce o ní vždy vědělo, že má soucit a miluje, že k ní lze přicházet s neomezenou důvěrou. To se projevilo vroucím jménem, které jí již brzy bylo dáno, jménem „Matka“. Již záhy křesťanské srdce pochopilo, že Maria proto, že je Kristova matka, je i naší Matkou. Totéž mateřské tajemství v ní zahrnuje Krista, prvorozeného z mnoha bratří“ (Řím 8,29), a nás. Tak křesťané vždy Marii předkládali své záležitosti s pocitem, že dělají něco zcela správného.

Plná Sláva Bruce Marshall

Kněži se ulevilo, když se zas obrátil k oltáři, aby pokračoval ve mši a začal Credo, neboť teď už věděl, že je zase v kolejších a nemůže zbloudit. Leč nebyla právě jistota oněch tvrdých, pevných a bezpečných slov, která se chystal vyslovit, obtížena nebezpečím, protože bylo tak snadné říkat je nedbale? Jak seděl na křesle s dlaněmi položenými na kolenou a s velkým černým biretem posazeným směle do týla a jak naslouchal kohoutům a slepicím slečny O’Harové, křičícím “Genitum, non factum“, vzpomněl si, jak kdesi četl, že když Robert Hugh Benson měl poprvé zpívanou mši ve Westminsterské katedrále, byl přepaden jistým pocitem, že se dopustil

těžkého hřichu, poněvadž věnoval více pozornosti hudbě než smyslu slov „Et in vitam venturi saeculi. Amen.“ Páter Smith vstal a šel rychle zpět k oltáří, až za ním zavlál cíp jeho ornátu.

S pažemi rozpjatými jako paže Kristovy na kříži modlil se kněz za živé, za profesora Brodie Fergusona a slečnu O'Harovou a za tři děvčata ze sboru a za pana Balfoura a pana H. G. Wellse a starou paní Flaniganovou, která měla pension v ulici Johna Knoxe a nebyla na mši od té doby, co si musila dát řezat zarůstající nehet na palci. Tajemství špelo rychle ke konci. Jména svatých přicházela a odcházela jako okna ozářená Bohem a Bůh sám v těžišti drah, které si určil. Kněz se modlil s roztaženými pažemi a se spojenými ukazováčky a palci, aby služebníci a služebnice Páně, kteří nás přešli se znamením víry, směli odpočinouti v Kristu, a aby těm, jejichž duše a jejichž těla svědila kdysi hříšnou žádostí, ráčil Bůh dopřát místa svěžesti, světla a pokoje. Když potom sám přijal tělo Páně, odešel od oltáře, přecházel podél stupínku s mřížkou, vkládal křehkou vložku Kristova Těla do úst svatých a hříšníků, aby Kristus zachoval jejich těla a duše do života věčného, neboť na ničem jiném nezáleží.

Byl šťasten, když byl zase v sakristii a svlékal se z bohoslužebných rouch, neboť bříme kněžství bylo z něho snato a on byl schopen odříkávat radostná a líbezná slova díkůčinění: „Trium puerorum cantemus hymnum, quem cantabant sancti in camino ignis, benedicentes Dominum.“ Ale zatímco vyzýval slunce a měsíc, dešť a rosu, oheň a žár, aby blahorečily Pánu, přišel kostelník, že prý tam čekají dvě děti na křest, a tak musil běžet úprkem až k „chvalte Ho na cymbálech lahodně znějících“, doufaje, že mu Bůh odpustí ten spěch, neboť Bůh musí vědět právě tak jako on, že je důležité, aby děti byly pokřtěny.

Když přišel páter Smith k přenosné křtitelnici, oblečen v rochetu a štolu, byl tam už chumel klobouků a kožišin a nových modrých vest a vrzavých střevíců a také ta dvě nemluvnata se zavřenými víčky a se slinou na rtech. Jedno bylo děvče, dcera italského zmrzlináře Pavla Sarna, a druhý byl chlapec, syn Jakuba Scotta, řidiče družstevních tramvají. Obě rodiny ochotně souhlasily, aby páter Smith odříkával část obřadu pro obě děti zároveň; upokojil je však hned, že ovšem vloží sůl na jazyk každému zvlášť a pokřtí je vodou každé zvlášť, neboť to je část obřadu, která jim otvírá možnost, aby se staly svatými a žily s Bohem v nebesích na věky věkův.

Nežli začal obřad, promluvil nejprve několik slov k rodičům italského dítěte, neboť byl vzdělán na skotské koleji v Římě a mluvil rád italsky. Temné oči žen hořely, muže se usmívali a cenili bílé zuby, protože byli rádi, že jejich dítě bude pokřtěno knězem, který umí italsky. Potom promluvil otec Smith také k řidičovi a k jeho ženským a kamarádům, a smáček nos skotského dítěte dvakrát tolik co nos dítěte italského, kdyby snad byli Skotové žárlivi proto, že mluvil tak dlouho k druhým rodičům a v řeči, které oni nerozuměli. Potom otevřel rituál a recitoval špěšně Ordo Baptismi Parvulorum, poněvadž měl hlad a věděl, že nebude moci snídat dřív, dokud nepromění obě děti, které má před sebou, v potenciální svaté a v dědice království nebeského.

Jeho myšlenky odbočily jednou nebo dvakrát, zatímco odříkával rychlou latinu; odbočily však správným směrem a on věděl, že Pán se za to na něho nemůže hněvat, protože myslí na křest a ne na svou snídani. „Exorcizo te, creatura salis, in nomine Dei Patris omnipotentis...“ Jak je křest snadná věc a jak byl Bůh laskav, že ustanovil tak prostou svátost, a jak je těžká odpovědnost kmotrů a jak ji přece jen berou na lehkou váhu. Ale to je právě způsob, jaký obyčejně volí Všemohoucí Bůh: sesílá posvěcující milost jako veliký liják, tak, aby ležely všude po zemi stříbrně třpytící se kaluže a aby v nich lidé šlapali nebo se k nim nahýbali a pili, každý podle svých vnitřních dispozic. Co se stane z těch dvou dětí, které teď křtí? Budou s Kristem nebo proti Němu, anebo půjdou uprostřed, klanějíce se střídavě Bohu i mamonu? „Accipe sal sapientiae.“ Děvče zavrňelo, když ochutnalo soli, kdežto chlapec ji přijal chtivě, otvíraje své jasné modré oči v tichém překvapení. Rodiče vrzali svými novými střevíci a hleděli na kněze tupýma rostlinnýmá očima. Páter Smith pojmenoval obě děti v Kristu na celou věčnost, vylil přitom vodu na jejich čela, křtě Elvíru Marii Francesku a Josefa Dominika Aloysia ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého. Děvče zavrňelo znova, avšak chlapec zachoval klid. Otec Smith obrátil štolu ze strany fialové na stranu bílou na znamení, že se noví křesťané odřekli satana a všech skutků jeho a vši nádhery jeho. Potom dokončil obřad a pomodlil se s pocitem štěstí. Když bylo všecko odbyto, vrhli se na něho Italové s nesčíslnými „Grazie tante“, avšak tramvajový řidič James Scott stál stranou a omeškával se pozadu, i když ostatní členové jeho rodiny už odešli.

„Velebný pane, rád bych vám dokázal svou vděčnost,“ řekl, strkaje knězi do ruky pomačkanou bankovu. „Vím, že si to nevezmete pro sebe, ale vezměte si to, prosím, na ten nový kostel, který začnete brzo stavět.“

Páter Smith nerad brával peníze od svých farníků, ani na posvátné účely, poněvadž se mu zdálo, že modlit se a konat líbezné dílo Boží je přece jenom snadnější způsob, jak vydělávat na živobytí, než drhnout podlahy nebo řídit tramvaj; přece však peníze přijal, protože věděl, že kdyby je odmítl, řidič tramvaje by se cítil uražen, a že Bůh přece jenom potřebuje příhodný příbytek. Když se vrátil za oltář, aby se svlékl, čekal na něho kostelník s mrzutým obličejem.

(pokračování příště)

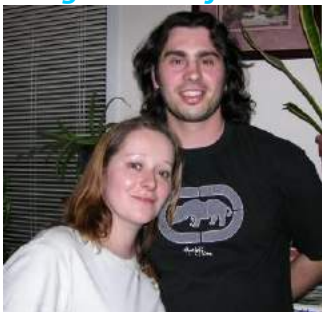
Myšlenky moudrých O NADĚJI

V každé lásce se skrývá jedna naděje – naděje, že touto láskou dosáhneme naplnění životních příslibů.

Ambroise M. Carré

Naděje vyprazdňuje paměť a nutí ji, aby se věnovala něčemu, co ještě nevlastní. Naděje nás učí očekávat vše od Boha a nic od sebe a ostatních tvorů; očekávat od Boha štěstí bez konce, a proto se v tomto životě vzdát všech rozkoší a všeho majetku.

Edith Steinová

Velmi rád vzpomínám na chvíle, kdy naše „stará garda“ chodila na oběd do klubu „Club 21“. Bylo to po nedělní mši svaté. Brzy odpoledne tam ještě nikdo nebyl a my jsme při dobrém obědě diskutovali o politice a náboženství nebo jsme se jen tak „hádali“. V sestavě většinou nechyběli pan Jaromír Ministr, Miroslav Kašpar, Joseph Sedláček, Naďa Horáková, Dagmar Lehmová a Anna Hlavatá. Někdy nás bylo i více. Tehdy tam

ještě šéfovala Danka a kvůli práci v restauraci nechodila do kostela tak často. Protože jsem z Moravy, neznal jsem ještě kouzlo halušek. Tam jsem je poprvé ochutnal a musím říci, že mně moc zachutnaly. Léta přešla, Danka klub prodala a teď ji vidám v kostele, kam pravidelně chodí na mši sv. se svým manželem Tomášem. Oba velmi pomáhají při našich akcích kolem kostela. Domluvili jsme si schůzku a tady je jejich vyprávění a vzpomínky.

Tomáši, můžeš začít první.

Narodil jsem se v porodnici ve Frýdlantě v Čechách. Moje mamka pochází ze Slovenska, ale narodila se v Hodoníně. Otec je Čech. Takže my jsme česko-moravsko-slovenská rodina. Mám ještě dva mladší bratry. Přestěhovali jsme se do Liberce, do paneláku, kde bylo spousta lidí a mně se to strašně líbilo. Sídliště bylo nové. Tam jsem chodil do základní školy a potom na soukromou průmyslovku, která byla zaměřena na obor stolař, truhlář, čalouník a podobně. Bylo to už po revoluci, škola se musela platit.

Naši měli sice svatbu v kostele, ale víru nikdy nepraktikovali. Babička ještě chodila do kostela, pokud mohla. Děda nechodil, měl moc práce. Začal jsem chodit do náboženství po revoluci. Rodiče se divili, ale nebránili. Ono to bylo tak, že mně se líbila jedna holka, ta chodila do kostela. Nakonec ta holka chodila s mým kamarádem, ale já jsem už chodil do kostela i bez toho.

Pak jsem se nechal ve svých 17 letech pokřtít. Víš, ono v té době byl takový „boom“. Každý měl nějakou partu lidí s různými zájmy. Já jsem byl v partě mladých, kteří chodili do kostela, na hory a tak. Chtěli jsme něco nového a dobrého. Farář Antonín Klaret Dobrovský nás v tom povzbuzoval a podporoval. Měli jsme tam také skoro slepého varhaníka, ten byl skvělejší, mohl by hrát v Národním. Hrál nám na varhany Beatles, ještě než někdo přišel do kostela.

Teď se obrátíme na Danielu.

Narodila jsem se na Slovensku. Pocházím z malé dědinky Šarišské Jastrabie. Tam jsem chodila do základní školy. Na střední školu jsem chodila do Prešova. Vyučila jsem se v oboru kuchař-číšník.

Moje rodina, co se týká víry, je zajímavá. Moji rodiče a starší bratr byli pokřtěni jako pravoslavní. Po roce 1968 náš kostel přešel v tichosti pod řeckokatolickou víru. Jenom pár lidí v dědině, asi dvacet, zůstali pravoslavní. Chodila jsem do náboženství i za komunistů, ale bylo to takové nucené.

Pamatuji si, že v pubertě jsem do kostela sice chodila, ale každý se na nás díval, co máme oblečeného, s kým jdeme do kostela. Necítila jsem se tam dobře a ze mše jsem nic neměla. Radši jsem chodila do kostela přes týden, kdy tam bylo méně lidí a mohla jsem se v klidu pomodlit růženec.

Po revoluci jsem pak pracovala v motelu. V roce 1993 jsem už tam byla jako manažer. Moje starší sestra chtěla pořád do Ameriky. Nikdy ale vízum nedostala. Jednou mně volala jedna kamarádka z Brooklynu, že mne zve na návštěvu. Tak jsem se dohodla se sestrou a obě jsme jednoho krásného dne odjely do Bratislavy pro víza. Zeptali se mne jenom pár otázek a vízum jsem dostala.

Tomáš.

Odešel jsem do Ameriky poprvé v roce 1998. Byl jsem na střechách a viděl Ameriku shora, nikoho jsem neznal. Bylo to na šest měsíců a řekl jsem si, že Ameriku nemusím už nikdy vidět. Ono se také říká: neříkej nikdy, nikdy. Pak jsem se vrátil asi po třech letech na začátku roku 2002. V Čechách jsem si zařídil práci ve státě Arkansas. Podvedli nás a všichni jsme nakonec museli řešit situaci velice rychle. Někteří odjeli domů. Mně pomohl pan Machovec. Jemu jsem zavolal, on už v tu dobu byl na St. Croix, ale doporučil mě známým v NJ. Byli to Karel Mergl a Michal Janíček. Oni mne naučili, jak se dělá stolařina v Americe. Dělal jsem tam tři roky.

Danka.

Přijela jsem do Ameriky 18. května 1995. Nejdříve jsem pracovala v ruské čokoládovně. Tam to bylo hrozné, využívali mne a málo platili. Potom jsem pracovala v East Village v polské „deli“. Tam jsem se trochu naučila anglicky. Pak se naskytla práce ve Zlaté Praze. Nejvíc můžu poděkovat panu Suchánkovi a Jiřině, že mne tam naučili porozumět česko-americké kuchyni. 1. dubna roku 2000 jsem otevřela „Club 21“. Každý si myslel, že je to aprílový žert. Roku 2006 jsem přestala podnikat a dala přednost rodině.

Tomáš.

Na webových stránkách *centrum a seznam* je „místnost“ *Amerika*. Tam jsem *četoval* s lidmi. Domluvili jsme si sraz někde, abychom se poznali. Nechtěli jsme pořád chodit do Bohémky a k tomu ještě začal zákaz kouření v restauracích. Tak jsme se scházeli v klubu „Club 21“ u Danky, kde jsme mohli navíc být do rána. Tam jsem poznal svoji budoucí ženu.

Danka.

Moc jsem si ho nevšímalá, ale na Vánoce roku 2003 jsem se chystala do kostela, na půlnoční. Tomáš se mne zeptal: „Kde je tu půlnoční?“ Já jsem mu řekla, že hned tady za rohem, když chceš, tak můžeš jít se mnou. Tak nějak začal náš vztah. (Tomáš dodává: „Tam proběhla ta jiskra. Po půlnoční jsme si dali krásnou pusu a viděli jsme se skoro až za rok“). Danka: „Tak to nebylo zcela pravda, vídávali jsme se přes léto, byli jsme kamarádi.“ Vzali jsme se 18. května roku 2005, přesně deset let po mém příchodu do Ameriky.

Udržel sis svou víru v Americe?

Byl jsem moc zaměstnaný a neměl jsem odpočinek, ani pomyšlení na to jít do kostela. Teprve až jsem se dal dohromady s Dankou, tak jsem znovu

ZVON

našel cestu do kostela. Předtím jsem jenom pracoval a pak měl čas na „party“. Poznal jsem život mladých Američanů. Je to životní zkušenost, ale teď jsem rád, že jsem zase našel nazpět hodnoty duchovního života.

První velké překvapení v Americe?

Viděl jsem neskutečný výběr a v poměru na to, co si vyděláš, si můžeš hodně vybrat. Pak zjistíš, že ti nezůstane nic v kapse. Negativní je to, že si mnoho lidí nevšimá těch druhých, jdeš prostě za svým cílem. Já jsem potřeboval vyrovnat svůj dluh, že až ho vyrovnám, tak se vrátím. Nevšimál jsem si nikoho, tak jak to dělá spousta lidí. Pak jsem potkal Danku a můj cíl se změnil: dluh jsem vyrovnal, ale už jsem se nevrátil.

Danka.

Všichni říkají, jak je to těžké, ale mně to tak nepřišlo. Práce nebyla až tak těžká. Velice jsem byla překvapená chováním své rodiny. Byla jsem tu měsíc a kdosi mně volal. Nějaký Karafa. Byl to můj strýc. Říkal mně, proč jsem se neozvala, že jsem tu. Já jsem se celkem styděla ho kontaktovat. On byl ale hned velmi vstřícný a zval mne na návštěvu. Nejela jsem tam, pořád jsem se styděla. Potom přišel jeho syn Petr do Zlaté Prahy a pozval mne ještě jednou. Velmi si cením jejich pomoci.

Máte nějaký vzor, někoho, koho si vážíte?

Velmi si cením Marty, naší varhanice. Když jsem tam pomáhala v době její nemoci, viděla jsem, jak její rodina drží pospolu a žije svojí vírou. Velmi moc mně dala po duchovní stránce. Celou rodinu Sedláčkovu obdivuji, že žijí to, co jsem já poznala jako malé dítě doma na Slovensku.

Tomáš.

Můj vzor je děda. On utíkal ze Slovenska do Kanady a skončil v Čechách. Jeho sen se alespoň částečně splnil, má teď rodinu v Americe. On má mnoho lásky, ale neumí to říct. Spíše řekl, „sekáš blbě, nedělej to.“ Mně to dodávalo takovou vůli něco udělat. Nejhezčí bylo s ním dělat seno, jít do lesa. Vede takový sedlácký život. Má rád přírodu a je s ní spjatý.

Děkuji vám za hezký rozhovor a přeji vám Boží požehnání ve všem, co budete podnikat.

Fr. Antonín

Nepokřtěné děti

Vatikán: Podle zprávy Mezinárodní teologické komise (MTK), zveřejněné v pátek 20. 4. 2007, existují "vážné teologické a liturgické důvody pro naději, že nepokřtěné děti jsou spaseny," naopak hypotéza limbu, tedy místa, kde by nepokřtěné děti zakoušely navěky "přirozené štěstí", ale nemohly by být v Boží přítomnosti v nebi, je založena na "příliš restriktivním pojetí spásy."

41 stránkový dokument považuje otázku spásy nepokřtěných dětí za "naléhavý pastorační problém," zvláště kvůli vysokému počtu dětí umírajících při potratech. Opírá se přitom o citaci čl. 1261 *Katechismu katolické církve*: "Co se týká dětí, které zemřely bez křtu, církev nemůže nic jiného než je svěřit Božimu milosrdenství, jak to také dělá při pohřebních obřadech za ně. Velké milosrdenství Boha, který 'chce, aby se všichni lidé zachránili' (1 Tim 2,4), a Ježíšova něha k dětem, která ho pohnula k zvolání:

'Nechte děti přicházet ke mně, nebraňte jim' (Mk 10,14), nám totiž dovolují doufat, že je nějaká cesta spásy pro děti, které zemřely bez křtu."

Obejmout ty druhé (převzato z *America* April 16-23, 2007 zkráceno)

Pět základních změn v ekumenickém dialogu

Na plenárním koncilu v listopadu minulého roku přednesl předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů kardinál Walter Kasper velmi důležitý projev. Zdůraznil, že ten, kdo tvrdí, že ekumenismus prožívá „dobu ledovou“, a mluví o pozastavení a zpomalení rozhovorů týkajících se sbližování křesťanů, vykazuje základní neznalost situace v ekumenickém hnutí. Dále však řekl, že si je také dobře vědom obtížnosti a nepředvídatelnosti problémů.

Na začátku projevu shrnul několik nových výsledků v jednání s východními ortodoxními církvemi (koptická, syrská a arménská) a pokrok v obnoveném jednání s pravoslavnou církví, které bylo zastaveno v roce 2000. Mluvil o přijetí lutersko-katolické společné deklarace učení o ospravedlnění církví metodistickou.

Nejvíce však kardinál Kasper mluvil o pěti základních změnách.

1. Identita církve.

Někteří protestanté se bojí ekumenických rozhovorů s katolickou církví a naopak. Na obou stranách existuje obava, že tyto rozhovory povedou k relativismu v učení církve, k synkretismu, indiferentismu a nakonec k jakési globální církvi.

2. Diskuse o základech a cíli.

Ještě větším problémem je podle kardinála Kaspera nedostatek shody, co je vlastně základem a cílem ekumenismu. Světová rada církví (SRC) a katolická církev bere za základ rozhovorů víru v Ježíše Krista a trojjediného Boha. Ne všichni členové SRC však tento základ přijali. Dále zde existuje různost názorů na otázky týkající se práva na život, rodiny, sexuální morálky, svěcení žen, i na roli církve ve zprostředkování spásy. Základním problémem je také neochota přijmout nedávnou ekumenickou debatu o Marii a svatých.

Největší neshoda přetrvává v otázce, co je cílem ekumenismu. Katolická církev a SRC definují tento cíl jako „viditelnou jednotu“. Co se tím míní, není jasné; není to však uniformita. Katolická a ortodoxní církve vidí jednotu v jedné víře, svátostech a na apoštolech založeném úřadu. Protestanté se shodnou na evangelním učení a svátostech, které mají základ v evangeliu.

3. Evangelikální a letniční (pentekostální) církve

Ve světě je zaznamenán velký nárůst charismatických a letničních církví. Často jsou označovány jako třetí vlna po raném křesťanství a reformaci. Tyto komunity jsou vitální a různorodé, což činí dialog s nimi obtížným. Katolická církev vede dialog s letničními církvemi. Je nutno se také zamyslet nad tím, že např. v Latinské Americe každý den odchází z katolické církve do letničních církví 8-10 000 věřících.

4. Roztříštěnost a nová síť

Relativně svobodné pojetí porozumění pro jednotu křesťanů u protestantských církví a nové evangelikální a charismatické či letniční církve

ZVON

jsou příčinou roztržitého jednání. Nedá se ani říci, jak se bude situace ve vzájemném dialogu vyvíjet. Na strane druhé existují i v protestantském prostředí komunity, které přijímají katolickou klášterní zkušenost. Taizé, Bose a Chevetogne, dále Hnutí fokoláre, Sant'Egidio, Chemin Neuf jsou duchovní hnutí, kde uvnitř existují ekumenické komunity a jsou nadějnými znameními jednoty.

5. Sekulární a základní ekumenismus

Dalším prvkem ekumenismu, který není založený na teologickém souhlasu, je společné úsilí o spravedlnost, mír a pokoj; tak to formuloval bývalý generální sekretář SRC Konrad Raiser. Toto úsilí přivádí všechny křesťany dohromady. Zvláště mladí lidé se zapojují do společné práce o obnovu světa. Otázky, které nás rozdělují, nemůžeme ale jednoduše obejít, zdůraznil kardinál Kasper.

Zpět do budoucnosti

Do budoucnosti zdůraznil kardinál Kasper potřebu dialogu, který je založený na lásce a vrací se ke zdroji, jímž je Písmo svaté a liturgie. Duchovní ekumenismus je středem-srdcem celého hnutí. „V budoucnosti bude ekumenismus duchovní nebo vůbec přestane,“ řekl kardinál Kasper. Nakonec musíme přijmout, že jednota církve je Boží dílo a ne naše. V současnosti se velmi zlepšil vztah a dialog s pravoslavnou církví. Pravoslavné církve si všimají velkého růstu a vlivu sekularismu v Evropě. Vidí také vliv islámu. Ruský patriarcha Alexij II. cítí větší důvěru k Benediktu XVI., Němci, než měl k papeži Janu Pavlu II., Polákovi.

Katolická církev a protestantské církve budou v dialogu pokračovat, i když plné společenství ve svátostech zůstane dlouhodobým cílem.

Něco pro zasmání

A man suffered a serious heart attack and had an open heart bypass surgery. He awakened from the surgery to find himself in the care of nuns at a Catholic Hospital. As he was recovering, a nun asked him questions regarding how he was going to pay for his treatment. She asked if he had health insurance. He replied, in a raspy voice "No health insurance." The nun asked if he had money in the bank. He replied, "No money in the bank..". The nun asked, "Do you have a relative who could help you?" He said, "I only have a spinster sister, who is a nun." The nun became agitated and announced loudly, "Nuns are not spinsters! Nuns are married to God." The patient replied, " Then send the bill to my brother-in-law".

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci květnu:

Martin Vrbka 1. května, Milada Slívová 3. května, Alena Adamcová 6. května, Arthur Zahradník 7. května, Gabriela Lehmová ml. 8. května, Anna Fojtíková 9. května, Marie Tomečková 10. května, Ida Spišková 10. května, David Zeman MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavadil 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michaela Tydlitátová 27. května.

I rozvažovala o tom Marie...

Jaroslav E. Sýkora

Intelektuální schopnost člověka doby biblické je často charakterizována mentální činností, již vyjadřují slovesa: přemýšlet, uvažovat, rozvažovat, pamatovat si, diskutovat, radit, rozhodovat, prorokovat, vyučovat, modlit se, poznat ... a mít důvtip. Biblické texty nejsou analýzy činnosti „jak a kdy myslíme“, a tím ani neposkytují žádnou spolehlivou kritiku čistého rozumu, která by určila, co myslící postava dělá a s jakými důsledky. Mnohdy platí, že chceme-li rozumět lépe a tím pravdivěji, nevyhneme se hlubšímu řezu do těla biblického textu. Podobné je to i s 19. veršem liturgického čtení Lk 2, 16-21, v němž evangelista Lukáš ve verzi feriálního lekcionáře (FL) sděluje: „Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom.“

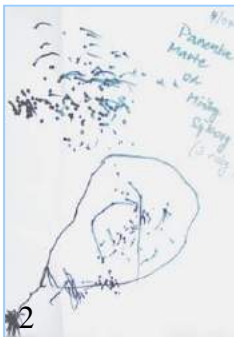
Začneme od překladu, jenž v doslovné verzi zní: „Marie všechno uchovávala, ta slova/ty věci/ zvažující ve svém srdci.“ Překlady se nejčastěji liší ve skladbě a překladu sloves *syntérein* a *ymballein*. Mezi mnoha možnými příklady uvedme aspoň dva: Kraličtí překladatelé (BKR) překládají: „Ale Maria zachovávala všechny tyto věci, skládající je v srdci svém“, kdežto nejnovější český překlad SNC uvádí: „Marie si to zapamatovala a přemýšlela o tom“. Oba příklady jsou natolik rozdílné, aby nás nutily se zeptat, jak to tedy s oběma slovesy doopravdy je.

Sloveso *syntérein* se v Novém zákoně nachází pouze třikrát a Lukáš ho používá jen jednou a to právě ve verši 19. V Septuagintě jej najdeme 38x a pokaždé v metaforickém užití. Ze všech výskytů v řecké verzi Bible má sloveso *syntérein* jen jednou svůj původní, jednovýznamový obsah. V Mt 9,17 ho evangelista Matouš vkládá do úst Ježíšovi v podobenství o měsích na víno. Staré víno *uchovají* staré měchy a mladé víno *uchovají* měchy z mladé kůže. V Septuagintě *syntérein* udržuje, nezachovává a neuchovává látku, ale abstrakci: zákon, právní výroky, víru, spravedlnost, moudrost, milosrdenství, nepřátelství, smlouvu, dobrou vůli, čas a poddanost. Vidíme sice, že sloveso *syntérein* udržuje obsah vždycky, avšak všude tam, kde drží nebo udržuje něco jiného než látku se chová jako metafora nádoby. Podobně i v Lk 2,19. Marie uchovává ono „všechno“ (o němž si řekneme více za chvíli) jako obsah v nádobě, jenž má určitou hmotnost, kvantitu a objem.

Sloveso *ymballein* se v řecké verzi Bible nachází všehovsudy 15x, 6x v NZ a 9x ve SZ, avšak jen třikrát se blíží významu Lk 2,19, kde má význam „mluvit“. *Symballein* nejčastěji znamená „házet na hromadu“ a tudíž „ukládat“ jak překládá BKR. Co tedy vlastně Marie dělala, ukládala nebo rozmlouvala? Čteme o ní, že *symbolussa en té kardia*, přičemž *en té kardia* „v srdci“ až nápadně připomíná hebrejské *ledabber belibbí*, „mluvit ke svému srdci.“ Shrňme tedy, že její mentální činnost neskončila jen přijetím informace od pastýřů stojící nad jejím dítětem, ale ve vší vážnosti nad obsahem těchto slov skutečně rozvažovala.

Rozvažovala o tom, jako kdyby to slyšela poprvé, jako kdyby již nevěděla, že její syn bude kralovat potomkům Jákobovým, jako kdyby nemluvila s archandělem Gabrielem, jako kdyby nepočala z Ducha svatého, jako kdyby nevěděla, že její syn Ježíš bude mesiáš. Toto „všechno“ již slyšela a přijala, a přesto ji Lukáš ve chvíli, kdy se syn narodí staví do pozice té, která o tomtéž, tentokrát vypravované pastýři v Betlémě, znovu a zase rozvažuje. Nic pro ní není hotovou věcí. Jaká jen je v jejím postoji úžasná lekce i křesťanům po dvou tisících letech od Ježíšova narození. Učme se od Marie jejímu odstupu a mateřského přijetí zároveň. Vraťme se v našem rozvažování o Ježíši až na samý počátek jeho lidského příběhu, přemýšlejme o něm tak reálně a přirozeně jako přemýšlí matka, židovská dívka Miriam, nad svým narozeným bejbyem, jenž se narodil jako Žid, jako Žid byl i vychován a jako Žid byl i popraven.

ZVON

Děkujeme dětem zasláné obrázky Panny Marie. Vybrat nejlepší obrázek nebylo vůbec lehké. Soutěže se zúčastnilo jedenáct dětí od tří do do čtrnácti let. Požádal jsem malířku paní Slavotínkovou o hodnocení. Vítězná kresba od Nicolase Mlčocha je na titulní straně

Vítěz dostává 20\$ Barnes & Noble Gift Card. Další obrázky jsme v malém provedení umístili zde. 1. Nikolka Čížová 7 let, 2. Míša Sýkora 3 roky, 3. Dann Mlčuch 9 let, 4. Dennis Sikorjak 7 let, 5. Brendan Sikorjak 9 let, 6. Adélka Čížová 3 roky, 7. Anna Hnízda 14 let, 8. Jan Kostka 7 let, 9. Aneta Dvořáčková 12 let, 10. Jakub Hnízda 12 let.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Tomáš Kočica, Emil Pavelek, Paul Ort, Ladislav Jan, Irene Mergl, Alexander Dolinay, N.K. Granzotti, Joseph A. Kocab, Joseph a Gita Hlavinka, Genevieve Ruzicka, Rosa Vasko, Vladislav Ciper, Věra Marcik, Eva Rakušan, Jiřina a Bohdan Kowalykovi, Radka Petrova, Alžběta Sykora, Joseph Voves, Alena Pokorná, Lucie Chytil, Dagmar Cermak, Zdenka Rosenberg, Libuše Hurdes, Olga Vrabc, Zdenek David, Jane a Vladimír Brotanek, Alena Kanka, Frank a Věra Rychecky, Charles a Rose Drha, Elena Samek, Jan Pongo, Stefan Hajzl, Vlasta Seibert, Kopecky, Dalibor a Petra Šrámkovi, Tomáš a Daniela Brabcovi, Anna Hlavatá, Milan Bláha, Zdenek a Zdenka Sádlikovi, Jana Pavlovsky.

Mše svaté v květnu 2007

Datum	Úmysl	Dárce
03-May-07	Za zemřelou Agnes Frank	Steven and Anna Petko
06-May-07	Za Martina Krále	Libuše Král
07-May-07	Za popraveného Generála Františka Krátkého a jeho zemřelou manželku Marii Krátkou	rodina Krátká
11-May-07	Za Martina Krále	A. Benáčková J. Marešová
13-May-07	Za matky	
15-May-07	Za zemřelou Agnes Frank	Steven and Anna Petko
17-May-07	Za Annu Otruba	Mariška Otruba
20-May-07	Za Dennise Sikorjaka 1. sv. Přijímání	rodina Sikorjakova
22-May-07	Za zemřelého Josefa Vašatu	Libuše Král
25-May-07	Za Radomila Bartunka	Linda Bartunek
26-May-07	Za zemřelého Josefa Vašatu	Anna Benáčková
27-May-07	Za Václava a Marienku Jelínkovy	Milada Hanák
28-May-07	Za zemřelého Václava Seiberta	Vlasta Seibert
30-May-07	Za Raisu Jan	Octavie Muczokova
31-May-07	Za zomrelé Juraje a Teodora Hlinkovy	rodina Hlinkova

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc **110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: 718 575 8959**
Krajanské bohoslužby **každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.**
Po bohoslužbách následuje společné pohostění
Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959**
E-mail: anthony57@msn.com <http://www.zvon.info>
Slovenská mše sv. **každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnepomucene.org>**